

Barabás Marianna

Múlt idő

Én tudok örülni sok minden jónak,
Tudok örülni a hajnalban ébredő madarak hangjának,
A levágott fű friss illatának,
A meggyújtott gyufa sercegő hangjának,
A nyári zápor aszfalton párolgó illatának,
De ez már múlt idő.

Tudok örülni a száradó széna s a frissen hullt hó illatának,
A most fürdetett kisbaba szappanillatának.
Mezítláb sétálni a hűvös fűben,
Érezni a levegőt a simogató szélben.
De mindez már múlt idő.

Tudok örülni a könyvlap illatának,
Ahogy képzeletem eljut a múlt birodalmába.
Tudok örülni a csóknak-ölelésnek
Szép szavaknak, szárnyaló léleknek.
De ez mára múlt idő.

Imádom májusban az akác, az olajfa s a bodza illatát,
A gomolygó felhőt, a mennydörgést, a vihart,
A természet hallható szavát,
Este a vízparton hallgatni a tücskök dalát,
De ez már a múlt idő.

Én tudok örülni ezernyi dolognak, nemcsak egy pohár jó-igazi bornak,
De tudok örülni egy szép versnek, zenének,
A gyermekem örömének.
Én tudok örülni rég elfelejtett szónak,
De ez már a múlt idő.

Ez mind elmúlt, csak lelkem mélyéből tör néha elő,
Megszűnt a jelen, a jövő, nincs már más... csak a múlt idő.

Hova tűnt

Hova tűnt előlem az út?
 Hova tűntek, amik talán sosem voltak?
 Az élet elment, ami nem is volt talán?
 Valami nagyon régről dereng még
 Az idők hajnalán...
 De most ébredve úgy tűnik, álom volt csupán.
 Most itt állok, s csak most látom,
 Hogy elvesztem az élet sűrű erdejében,
 Ahol nincs már tarka virág, csak sötétség meg lián.
 Volt itt út egyáltalán?

Elromlott világ

Valami elromlott! – Mit Isten teremtett.
 Hol vagy, Istenem? Nem látod, mi történt!
 A világod mivé lett?
 Vagy kéne egy másik Isten,
 Ki rendet rak itt lenn a fejekben...
 Itt már mit sem ér a mondás, hogy „Segíts magadon...”
 Sürgősen kéne tenned valamit,
 Addig, amíg van föld és van ember, aki EMBER!
 Talán újra kéne teremtened az emberiséget?!

Mag

Egy kis mag, mely egyszer csak nyári zápor után
 Csírázni kezd, kihajt, megjelenik rajta egy-két levél, virág,
 De vajon mit terem – találgatom magamban –, mit rejt e mag?
 Amint burjánzik egyre, s a naptól erőre kap.

Kúszik egyre feljebb, a földön, fákra, falakra fel,
 Ahol kinyílik a virág, a boldogságot hinti el.
 Aki megcsodálja s érzi illatát, szíve megtelik örömmel,
 Vidámsággal, s ezt adja tovább.

Vajon honnan jött e kis mag, mi szél fújta ide?
 Egy távoli csillag porából talán?
 Valami nagyobb erő, égi varázslat, csillagközi mágus?
 Ki látta, hogy itt a földön az embereknek adni kell?

A természet világa

Éget a forró nap, a vízen
 – mint sok száz kristály –
 Ragyogva táncolnak aranyló sugarak.
 A tikkasztó hőségben szomjukat oltani
 Jönnek a vízimadarak.

A szemben lévő parton nagy csobbanással
 Egy hal ugrott ki éppen.
 Egy fácánmama csibéit terelgeti
 A lombok alatt, a part közelében.
 Nagy a csend, a szellő sem rebben,
 Egy sas kering magasan az égen.

Ahogy itt ülök, arra gondolok,
 Én itt már csak betolakodó vagyok!
 Ki jegyet vett egy filmre,
 S a moziból kijőve van az én világom.
 Hangosan dübörög tovább vonatom,
 Néha leszállok – egy filmre jegyet váltok –,
 S világaink majd találkoznak a végállomáson.

Te nem tudod...

Te nem tudod, hogy rabként éled sorsodat.
 Ahogy peregnek napok, hetek, évek,
 Akkor észre sem veszed, a szürke ködfátyol alatt
 Nem érzékeled, hogy hány tavasz után
 Hányszor volt nyár, s már csak az ősz maradt.

Egyszer csak azt látod, hogy megnőttek a fák,
 A színek kifakultak, s egyre több az emlék.
 És csak későn jössz rá: miért is hagytad?
 Csak sodródótál, vártál, reméltél,
 S a falevelek körülötted egyre hullnak.

Én már tudom, lehetett volna máshogy!
 Lehetett volna csupa szín, fényes tarkaság,
 De akkor nem vettem észre, nem volt, aki szóljon,
 Ezért most én szólok neked, ha még nyár van, figyelj rám!
 Én már látom, mi jöhet csak az ősz után.